

Sygnatura akt VI Ka 282/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **26 maja 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika

Sędziowie SSO Bożena Żywioł

SSO Marcin Schoenborn (spr.)

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Andrzeja Zięby

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015 r.

sprawy skazanego **Z. K. /K./** ur. (...) w

T., syna C. i Z.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 9 lutego 2015 r. sygnatura akt VI K 643/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. uchyla pkt 1 oraz 4 zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w przedmiocie połączenia kary 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 108/09 oraz kary 30 dni aresztu orzeczonej w sprawie IV K 1616/08;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. S. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym;
4. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 282/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem łącznym z dnia 9 lutego 2015 r. sygn. akt VI K 643/14 na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył skazanemu Z. K. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 30 grudnia 2009 r. sygn. akt IV K 1616/08 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego

w Tarnowskich Górach z dnia 21 grudnia 2010 r. sygn. akt II K 108/09 i wymierzył mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności (pkt 1). Z kolei na mocy art. 91 § 2 kk połączył skazanemu Z. K. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego Bytomiu z dnia 4 kwietnia 2012 r. sygn. akt II K 1146/11, a także wyrokami Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 7 maja 2012 r. sygn. akt VI K 112/12 oraz z dnia 31 maja 2012 r. sygn. akt VI K 64/12 i wymierzył mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności (pkt 2). Dalej ustalił, że w zakresie objętym wyrokiem łącznym poszczególne połączone wyroki nie podlegają odrębnemu wykonaniu (pkt 3), a na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył stosowne okresy rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego i okresy dotychczas odbytych kar podlegających łączeniu (pkt 4 w odniesieniu do kary łącznej z pkt 1, pkt 5 w odniesieniu do kary łącznej z pkt 2). W końcu na mocy art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. stosowną kwotę tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu skazanego (pkt 6), a w oparciu o art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów w sprawie (pkt 7).

Apelację od tego wyroku złożył obrońca skazanego. Zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, a to art. 85 kk i art. 86 kk poprzez połączenie kar orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 30 stycznia 2009 r. sygn. akt IV K 1616/08 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 21 grudnia 2010 r. sygn. akt II K 108/09 w sytuacji, gdy prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 10 lutego 2014 r. sygn. akt IV Ko 8/14 Sąd zamienił karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem z dnia 30 stycznia 2009 r. sygn. akt IV K 1616/08 na karę 30 dni aresztu, z uwagi na fakt, że czyn będący przedmiotem tego wyroku z mocy ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2013.1247) stał się wykroczeniem, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- połączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 21 grudnia 2010 r. sygn. akt II K 108/09 i Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 4 kwietnia 2012 r. sygn. akt II K 1146/11 i wymierzenie w ich miejsce kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji,
- połączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 7 maja 2012 r. sygn. akt VI K 112/12 i Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 31 maja 2012 r. sygn. akt VI K 64/12 i wymierzenie w ich miejsce kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy okazała się zasadną jedynie częściowo.

Zarzucając jednak obrazę prawa materialnego tak naprawdę nie zgodził się przede wszystkim z ustaleniami faktycznymi Sądu Rejonowego dotyczącymi treści skazania Z. K. w sprawie Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach o sygn. akt IV K 1616/08.

Sąd Rejonowy ustalił bowiem, iż Z. K. został w niej skazany wyrokiem z dnia 30 stycznia 2009 r. za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 31 października 2008 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, która początkowo orzeczona została z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie mniej w późniejszym czasie zapadło postanowienie zarządzające jej wykonanie.

Tymczasem nie sposób nie przyznać racji skarżącemu, który twierdzi, że prawomocnym postanowieniem z dnia 10 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach na mocy art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r. poz. 1247; dalej: ustawa nowelizująca) zamienił wspomnianą karę 2 lat pozbawienia wolności na karę 30 dni aresztu. Najzupełniej pewnie wynika to z akt Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach o sygn. akt IV K 1616/08, a konkretnie zalegającego w nich oryginału przywołanego orzeczenia z dnia 10 lutego 2014 r. ze stwierdzeniem jego prawomocności (k. 150), a obecnie znajduje to również potwierdzenie w aktualnej informacji z Kartoteki Karnej Krajowego Rejestru

Karnego (k. 74-76). Nie wiedzieć czemu Sąd Rejonowy, który w toku rozprawy ujawnił w całości m.in. akta sprawy IV K 1616/08 (k. 33v), nie dostrzegł w nich rzeczonych orzeczenia opartego o przepis art. 50 ust. 1 ustawy nowelizującej.

Obraza prawa materialnego polega natomiast na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Poza tym zarzut obrazy prawa materialnego będzie zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania.

Nie mniej nie może budzić wątpliwości, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił, iż w sprawie IV K 1616/08 na moment orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego Z. K. był skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności. W rzeczywistości była to kara 30 dni aresztu.

Nie ma już jednak racji obrońca, gdy wskazuje, że postanowienie z dnia 10 lutego 2014 r. zmieniło też charakter skazania, ze skazania za przestępstwo, na skazanie za wykroczenie, nawet jeśli na skutek taki wskazywać by miała treść tego orzeczenia, konkretnie zwrot cyt.: „ustalając, iż czyn objęty prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 30 stycznia 2009 r. sygn. akt IV K 1616/08 skazującym Z. K. w pkt 1 za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na podlegającą wykonaniu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności stanowi obecnie wykroczenie z art. 119 § 1 kw”.

Trzeba z całą mocą podkreślić, że prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 10 lutego 2014 r. (sygn. IV Ko 6/14) zamieniona została jedynie skazanemu Z. K. kara 2 lat pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem tego sądu w sprawie IV K 1616/08 na karę 30 dni aresztu, a to w związku z tym, że wedle dokonanej z dniem 9 listopada 2013 r. ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 poz.1247) zmiany Kodeksu wykroczeń m.in. w zakresie czynu stypizowanego w art. 119 § 1 kw, kradzież rzeczy ruchomej, jeżeli szkoda nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, stanowi jedynie wykroczenie. Gdy na dzień 9 listopada 2013 r. owo minimalne wynagrodzenie wynosiło 1.600 złotych (zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 14 września 2012 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2013 r.- Dz.U. z 2012 poz. 1026), a w sprawie IV K 1616/08 skazany został pociągnięty do odpowiedzialności karnej za występki kradzieży z art. 278 § 1 kk, którym wyrządzona została szkoda w wysokości 297 złotych, orzeczonej mu zaś za ten czyn kary pozbawienia wolności, początkowo z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, następnie zarządzonej do wykonania, do tego czasu nie odbył, oczywistym było, iż należało wdrożyć procedurę uregulowaną w art. 50 ust. 1 powołanej ustawy nowelizującej. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli według tejże ustawy, czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na karę pozbawienia wolności stanowi wykroczenie, orzeczona kara podlegająca wykonaniu ulega zamianie na karę aresztu w wysokości równej górnej granicy ustawowego zagrożenia za taki czyn, a jeżeli ustawa nie przewiduje za ten czyn kary aresztu, na karę ograniczenia wolności lub grzywny, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny grzywnie w kwocie od 10 do 250 zł i nie przekraczając górnej granicy tego rodzaju kary przewidzianej za ten czyn. Wykroczenie kradzieży z art. 119 § 1 kw zagrożone jest natomiast karą aresztu w wymiarze 30 dni (art. 19 kw). Dokonana w trybie art. 50 ust. 1 ustawy nowelizującej zamiana kary nie mogła zatem skutkować zmianą oceny prawnej czynu. Zastosowanie przedmiotowego przepisu polega bowiem jedynie na zamianie wymierzonej sprawcy kary, co nie zmienia faktu, że nadal pozostaje on skazany za przestępstwo, które może pozostawać w zbiegu realnym (por. uzasadnienie uchwały SN 30 kwietnia 2014 r., I KZP 3/14, OSNKW 2014/6/44).

Zatem już na moment orzekania w instancji merytorycznej, okoliczności faktyczne było nieco inne, niż te, który za podstawę zaskarżonego wyroku przyjął Sąd Rejonowy. Mianowicie jedna z dwóch kar pozbawienia wolności wymierzonych za zbiegające się przestępstwa, które zostały przez Sąd Rejonowy połączone węzłem kary łącznej tego rodzaju w pkt 1, uległa takiemu przekształceniu, że aktualnie stanowi ona karę aresztu i taka właśnie kara podlegać będzie jedynie wykonaniu (por. wyrok SN z 26 czerwca 2007 r., II KK 115/07, OSNwSK 2007/1/1425).

Nie może zaś budzić wątpliwości, iż kara aresztu jest rodzajowo inną karą od terminowej kary pozbawienia wolności pierwotnie wymierzonej skazanemu w sprawie IV K 1616/08.

Jednocześnie oczywistym jest w świetle przepisów Rozdziału IX Kodeksu karnego, iż kara pozbawienia wolności nie łączy się z karą aresztu, nie są to bowiem kary rodzajowo tożsame, ani też inne kary podlegające łączeniu (por. wyrok SN z 1 października 2003 r., II KK 221/03, OSNwSK 2003/1/2082).

W konsekwencji należało dojść do wniosku, iż nie były w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 1 zaskarżonego wyroku spełnione wszystkie określone w art. 85 kk warunki pozwalające na orzeczenie kary łącznej. Jakkolwiek trafnie ustalił Sąd Rejonowy, iż czyny, za które Z. K. został skazany wyrokami wydanymi w sprawach II K 108/09 i IV K 1616/08, pozostawały w zbiegu realnym, skoro popełnione zostały 17 sierpnia 2008 r. i 31 października 2008 r., a pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich, zapadł dopiero w dniu 30 stycznia 2009 r., to nie powinien był stwierdzić, że wymierzonymi zostały za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Z przyczyn wyżej naprowadzonych, przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego powinno być zatem umorzone w odniesieniu do objęcia wyrokiem łącznym kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach II K 108/09 i II K 1616/08, z których ta wymierzona w sprawie IV K 1616/08 uległa następnie zamianie na karę aresztu. Brak było bowiem warunków do wydania w tym zakresie wyroku łącznego w rozumieniu art 572 kpk.

Koniecznym stało się więc uchylenie pkt 1 oraz 4 zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 572 kpk umorzenie postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego w zakresie połączenia kary 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie akt II K 108/09 oraz kary 30 dni aresztu orzeczonej w sprawie IV K 1616/08.

Jednocześnie wskazać należy, iż tego rodzaju orzeczenie ewidentnie jest korzystniejszym dla skazanego od rozstrzygnięcia skarżonego przez jego obrońcę, skoro w jego następstwie powinien on odbywać kolejno karę 4 lat pozbawienia wolności z wyroku w sprawie II K 108/09 oraz karę 30 dni aresztu. Wedle zaskarżonego wyroku musiałby on odbyć jedną karę łączną 5 lat pozbawienia wolności. Zatem umorzeniu postępowania również we wskazanym zakresie nie sprzeciwiał się względ na zasadę wyrażoną w art. 434 § 1 kpk.

Cały powyższy wywód dowodzi z kolei, iż chybionym było stanowisko skarżącego, iż na nowo, z pominięciem skazania w sprawie IV K 1616/08, należało wyznaczyć zbiegi przestępstw. O nieprawidłowym zastosowaniu art. 85 kk w szerszym zakresie, niż będącym wyłącznie następstwem opisanych wyżej wadliwych ustaleń faktycznych dotyczących treści skazania Z. K. w sprawie IV K 1616/08, nie mogło być zatem mowy. Sąd Rejonowy trafnie bowiem stwierdził, iż kolejne przestępstwa, których Z. K. się dopuścił, a mianowicie ciągi przestępstw, za które został skazany w sprawach VI K 112/12 i VI K 64/12 oraz przestępstwo, z które został on skazany w sprawie II K 1146/11, pozostawały w zbiegu realnym. Wszystkie one popełnione zostały bowiem po 30 stycznia 2009 r., a przed dniem 4 lutego 2012 r., gdy zapadł co do nich w sprawie II K 1146/11 pierwszy chronologicznie nieprawomocny wyrok. Poza tym za wszystkie te czyny wymierzone zostały skazanemu podlegające łączeniu terminowe kary pozbawienia wolności.

Nie mogło być zaś mowy o ukształtowaniu rozmiaru kary łącznej orzeczonej z połączenia tych kar jednostkowych z naruszeniem art. 86 kk, kiedy Sąd Rejonowy nie wyszedł poza przewidziane w § 1 tego artykułu ramy wyznaczone wymiarem najwyższej z kar podlegających łączeniu oraz sumą łączonych kar. Orzekł bowiem karę łączną 5 lat pozbawienia wolności z połączenia kar tego rodzaju w wymiarze 4 lat, 1 roku i 10 miesięcy.

Wbrew oczekiwaniom skarżącego wynikającym ze sformułowanego przez niego wniosku apelacji, nie było też podstaw do złagodzenia wymierzonej skazanemu kary łącznej w pkt 2 zaskarżonego wyroku, w szczególności do poziomu odpowiadającego najwyższej z kar podlegających łączeniu wedle zasady absorpcji. Byłoby to możliwe jedynie wówczas, gdyby kara ta była rażąco niewspółmiernie surową. Uchybienie z art. 438 pkt 4 kpk zachodzi jednak tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu

tego słowa - „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (por. wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Granice kary łącznej określa przepis art. 86 § 1 kk. W realiach faktycznych niniejszej sprawy Sąd Rejonowy mógł wymierzyć skazanemu w pkt 2 zaskarżonego wyroku karę łączną pozbawienia wolności w przedziale od 4 lat do 5 lat i 10 miesięcy. Zdecydował się wymierzyć ją w rozmiarze 5 lat pozbawienia wolności, a więc z zastosowaniem tzw. zasady częściowej kumulacji.

Taki wymiar kary łącznej był zaś niewątpliwie warunkowany przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem, im związek ten luźniejszy tym przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (por. wyrok SN z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW z 1984 r., z. 5-6, poz. 65; wyrok SN z dnia 15 maja 1990 r., IV KR 80/90, LEX nr 22064; wyrok SA w Krakowie z dnia 10 października 1991 r., II AKr 127/91, KZS z 1991 r., z. 10, poz. 10). Przez związek przedmiotowo-podmiotowy należy zaś rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 2 lipca 1992 r., II AKr 117/92, KZS z 1992 r., z. 9, poz. 50).

W przekonaniu instancji odwoławczej Sąd instancji pierwszej prawidłowo określił relacje zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami i ciągami przestępstw, dochodząc do jak najbardziej prawidłowego wniosku, iż nie uzasadniały one w żadnym razie wymierzenia kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji, wedle której winna ona zostać ukształtowana w wysokości odpowiadającej najwyższej z kar podlegających łączeniu, ani nawet kary łącznej w rozmiarze bliższym najsurowszej z łączonych kar jednostkowych. Wśród zbiegających się przestępstw i ciągów przestępstw były jakkolwiek wyłącznie czyny przeciwko mieniu, nie mniej popełniane były w różny sposób na szkodę trzech pokrzywdzonych, na terenie obszaru dwóch sąsiadujących ze sobą jednostek podziału terytorialnego kraju (gmin B. i P.), a ich więź czasowa nie była wcale taka bliska, jeśli uwzględni się, że w sprawie II K 1146/11 chodziło o przestępstwo popełnione 12 kwietnia 2010 r., zaś kolejne dwa skazania dotyczą ciągów przestępstw, w jednym przypadku polegających na kradzieżach z włamaniem lub ich usiłowaniu do altan na terenie rodzinnego ogrodu działkowego, w drugim zaś na kradzieżach oraz jej usiłowaniu z terenu jednego zakładu górniczego, popełnionych odpowiednio od października 2010 r. do kwietnia 2011 r. (Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że do marca 2011 r.) i od 21 marca 2011 r. do 26 marca 2011 r.. Kiedy zaś wszystkie one były popełniane sukcesywnie, w jednym przypadku nawet w dłuższej perspektywie czasu, nic nie wskazywało na realizowanie przez skazanego jednego z góry obranego planu działania. Tam zaś, gdzie relacje przedmiotowo-podmiotowe były szczególnie bliskie orzekanymi były przede wszystkim już jednostkowe kary za ciągi przestępstw niewątpliwie uwzględniające tę okoliczność.

Przypomnieć zaś należy skarżącemu, że zasadę absorpcji stosuje się wyjątkowo i to jedynie wtedy, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem przestępstw wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste (por. wyrok SA w Szczecinie z 7 marca 2013 r., II AKa 1/13, LEX nr 1293731). Ma więc ona zastosowanie, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej (por. wyrok SA w Krakowie z 20 września 2012 r., II AKa 168/12, KZS 2012/10/39).

Ponadto jak najbardziej zasadnie wskazał Sąd Rejonowy, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy rzeczywiście zdecydowanie niekorzystnego dla skazanego znaczenia przy wymiarze kary łącznej zyskiwać musiał wzgląd na potrzebę prewencyjnego oddziaływania kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie przez skazanego dotychczas tak wielu przestępstw musiało być istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym obecnie za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy zasady absorpcji, czy nawet zasady częściowej kumulacji w wysokości zbliżonej do minimum (zob. wyrok SA w Łodzi z dnia 20 września

2001 r., II AKa 154/01, Prok.i Pr. z 2002 r. z.4, poz. 26, wyrok SA w Warszawie z dnia 12 lipca 2000 r., II AKa 171/00, OSA z 2001 r., z. 2, poz. 5).

W tym kontekście aż tak dużego znaczenia nie mogły odegrać okoliczności zaistniałe już po wydaniu poszczególnych poprzednich wyroków, a dotyczące zachowania skazanego w zakładzie karnym (por. wyrok SN z dnia 1985 r., II KR 245/85, OSNKW z 1986 r., z. 5-6, poz. 39; wyrok S.A. w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1994 r., II AKr 26/94, KZS z 1994 r., z. 5, poz. 14), nawet jeśli ujawniały promyk nadziei na przyszłość w związku z uświadamianiem sobie przez niego problemu alkoholowego prowadzącego go dotychczas na drogę przestępstwa i podjęciem kroków zmierzających do skutecznego zwalczającego mu obecnie nałogu. Nie sposób jednak przeceniać znaczenia zachowania skazanego w okresie jego pobytu w warunkach izolacji, kiedy dotychczas w warunkach wolnościowych, nawet po odbyciu kary pozbawienia wolności, każdorazowo popadał w konflikt z prawem.

Z oczywistych względów, a to z uwagi na wymiar orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w pkt 2, nie zachodziła potrzeba choćby rozważenia możliwości zastosowania względem skazanego dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sięgnięcie po nią byłoby w ogóle dopuszczalne w odniesieniu do kary łącznej pozbawienia wolności orzekanej wyrokiem łącznym, gdyby jej wymiar nie przekraczał 2 lat (por. wyrok SN z 4 października 2004 r., IV KK 232/04, LEX nr 145835).

Tym samym nie sposób się było doszukać jakiegokolwiek powodu, który karę łączną orzeczoną przez Sąd Rejonowy w pkt 2 zaskarżonego wyroku, wprawdzie dość surową, nakazywałby klasyfikować w kategorii kar niewspółmiernie surowych i to w stopniu rażącym.

Sąd Okręgowy zatem w pełni zaakceptował wysokość i charakter wymierzonej skazanemu przez Sąd Rejonowy tejże kary łącznej.

Mając na uwadze powyższe, a także nie doszukując się innych powodów do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku, niż ten, który skutkowało jego częściowym uchyleniem oraz w odpowiednim zakresie umorzeniem postępowania, w szczególności tych podlegających uwzględnieniu niezależnie od kierunku i granic zaskarżenia orzeczenia, Sąd odwoławczy w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Zasądzając koszty obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym, wobec ich nieopłacenia przez skazanego i złożenia stosownego wniosku przez obrońcę, Sąd odwoławczy kierował się uregulowaniami art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W konsekwencji objęły one wynagrodzenie należne za obronę w sprawach o wydanie wyroku łącznego z uwzględnieniem podatku VAT.

Zwalniając z kolei skazanego od ponoszenia wydatków postępowania drugoinstancyjnego Sąd odwoławczy kierował się tym, że w sytuacji, w jakiej się on znajduje, a więc gdy od niemal czterech lat jest nieprzerwanie pozbawionym wolności, a przed nim jeszcze ok. pięcioletni pobyt w warunkach izolacji, poniesienie ich przez niego byłoby zbyt uciążliwe.